

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ . . . 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

TIMATAI

Δεσπτῶν 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμοῦ—264

Ο αἰδίωμος Λίβιγστων ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστὸν κινούμενος κατέλιπε τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὰς ἀπολαύσεις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀπελθὼν περιεπλανᾶτο ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀφρικῇ σπῶς διὰ τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου καταστρέψῃ τὴν σωματευμπορίαν καὶ φέρῃ τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διάφοροι ιεραποστόλαι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ιδρύθησαν, μία δὲ τούτων ἔχει ιεραποστόλους εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς λίμνης Τανχονίκας. Ἐκτῆς ἀλληλογράφιας τῶν ιεραποστόλων τούτων μανθάνομεν πολλὰ περίεργα περὶ ἡθῶν ἔθιμων καὶ θρησκείας τῶν ἀγρίων κατοίκων μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐργάζονται. «Ἐχουσι, γράφει εἰς τούτων, τὴν ιδέαν τοῦ Θεοῦ, πιστεύουσιν εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν καὶ ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀνάγκην Μεσσίου. Οἱ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς λίμνης κατοικοῦντες οὔτε εἰκόνας οὔτε εἰδῶλα ἔχουσιν, ἐνῷ οἱ τῆς δυτικῆς παραλίας ἔχουσιν ἀμφότερα. Γλυπτόν τι κατέχει τὴν πύλην ἑκάστου χωρίου καὶ σχεδὸν ἑκάστης κατοικίας καὶ ίδιως τῆς κατοικίας τοῦ φυλάρχου. Τὰ εἰδῶλα ταῦτα παριστῶσι τοὺς προγόνους τῶν κατοίκων, πρεσβεύοντας ὑπὲρ αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Προσεύχονται δὲ ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν καιρῷ θλίψεων ἢ ἐν ὁδοιπορίᾳ ἢ πολέμῳ. Πρεσβεύουσιν οἵτινες μέγα πνεῦμα κατ' ἔξοχὴν κυρίαρχον καλούμενον «Καλούμβα», σπερ ποποθετοῦσιν εἰς τὸ ἄχαντες, ἐκεῖ δὲ πιστεύουσιν οἵτι καταφεύγουσιν αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον. Τὴν ψυχὴν ὑποδέχονται

στρατιαὶ πνευματικῶν σωμάτων καὶ φέρουσιν αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Κυριάρχου, σπως δῷ λόγον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πράξεων αὐτῆς, οὕτος δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς εὐλογεῖ, τοὺς δὲ πονηροὺς τιμωρεῖ. Εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ἐπισκέπτωνται τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς ἐπὶ γῆς καὶ νὰ συγκοινωνῶσι μετ' αὐτῶν δὲ ἐνυπνίων "Ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι οἵτι ἀνθρώποι οὐδόλως σχετισθέντες πρὸς τοὺς λοιποὺς κατοίκους τῆς γῆς, ἀνθρώποι ἀπολίτευτοι, ἀμαθεῖς, βάρβαροι, ἀγριοί, ἔχουσι τὰς αὐτὰς προσδοκίας, τὰς αὐτὰς ἐλπίδας καὶ τὰς αὐτὰς πνευματικὰς ἀνάγκας οίκος καὶ οἱ πεπολιτισμένοι οἱ τοῦ μᾶλλον ἀνυπτυγμένοι τῆς γῆς ἡσθάνθησαν ηδὸν, εὑρίσκομεν οἵτι αἰσθάνονται οἱ ἐσχατοὶ τῆς γῆς. Ἐκ τούτου δὲ τραχῶς καταφαίνεται οἵτι ἡ καταγγώγη τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τὸ τέρμα ἐπίσης τὸ αὐτό. Τὴν ὁδὸν ην πορεύεται ὁ ἀνθρώπος ἐν σκότει καὶ ἀμηχανίᾳ ἐφώτισεν ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ κατέστησεν αὐτὴν προσιτὴν διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι ἡ μόνη λύσις τοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς δίδον ἡμῖν τὴν γνῶσιν τῆς παρούσης καὶ μελλούσης καταστάσεως τῆς ψυχῆς διὸ καὶ λέγει ὁ φαλμωδός: λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου εἶναι ὁ λόγος σου καὶ φῶς εἰς τὰς τρίβους μου (φαλμ. ριθ'. 105).

Τὸ ἐν ταῖς ἡμέραις ταῦταις ἐκτυλισθμένον δράμα δικαίων ἔξηγειρε, τοῦ ἐλληνικοῦ κόσμου τὴν δργὴν καὶ τὴν ἀγανάκτην ἐκεῖ εὐλόγους παρέσχεν ἀφορμῆς εἰς μελαγχολικὰς περὶ τῆς πατριδὸς σκέψεις. Τὸ ἀποτρόπαιον ἔγκλημα—ἡ κατανόσφισις δημο-

χωρίν σημάτων—βαθείας ἔχον φαίνεται τὰς ρίζας
έν τῷ τόπῳ, ἀπὸ πολλοῦ περιέτρωγε τὰς σάρκας τοῦ
ἔθνους μετ' ἀκατασχέτου δρμῆς ἐκφαυτίζον τὰ θήη
καὶ διαφέρον τοὺς χαρακτήρας.

Πρὸς θεραπείαν τοῦ κακοῦ πολλὰ ἐπροτάθησαν
φάρμακα, ποικίλαι ἐξηνέχθησαν κρίσεις, ἀλλ' οὐδεὶς
ἀτυχῶς ἐν ταῖς σκέψεις αὐτοῦ δρμῆθη ἐξ ἡς ὥστε εἰλε
νὰ δρμηθῇ, ἀφετηρίας, οὐδεὶς ἐπεζήτησε νὰ διεῖδῃ
ποὺς ἐδράζει τὸ κακόν, οὐδεὶς ηθέλησε νὰ ἀνιχνεύσῃ
ποὺς ἀληθῶς ἔγκειται ἢ ἀφορμὴ καὶ τὸ αἴτιον. Τὸ
κακὸν ἔγκειται οὐχὶ ἐν τῷ διέποντι τὴν χώραν διοι-
κητικῷ συστήματι, οὐχὶ ἐν τῷ διοργανισμῷ τοῦ
λογιστηρίου, οὐχὶ ἐν τῇ ἀκηδίᾳ καὶ ἐνόχῳ ἀδιαφορίᾳ
τῶν προϊσταμένων ἀρχῶν ἀλλ' ἐν τῇ καταπτώσει
τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ἀμέσως ἀποτελέσματι
τῆς ὅδηγωρίας πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τῆς περιφρο-
νήσεως πρὸς τὰ παραχρέματα αὐτοῦ, ὃν ἡ τήρη-
σις εὑροκον πρὸς τὸ καθῆκον ἀπεργάζεται τὸν ἄρ-
χοντα, εὐσυνείδητον καὶ τίμιον τὸν ὑπάλληλον, χρη-
στὸν τὸν πολίτην καὶ εὐδαίμονα τὴν κοινωνίαν. Η
κατάπτωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος συνεπά-
γομένη τὴν κατάπτωσιν τοῦ θήηκον φρονήματος, ἀ-
ποκομίζει τὴν συνείδησιν καὶ ἔκειται τὸν χαρ-
κτήρα εὐκατάφορον αὐτὸν ποιοῦντα πρὸς τὴν κακίαν
καὶ τὸ ἔγκλημα. Καὶ φεῦ! Τοιαύτη τις παρίσταται
ἡ εἰκὼν—εἰκὼν εἰδεχθῆς καὶ ἀποτρόπαιος—εἰς τὸν
ἀμερόληπτον παρατηρητήν.

Μὴ νομίζητε ὅτι θὰ ἐκρίζωστε τὴν διαφορὰν ἐάν
τιμωρήσητε πέντε ἡ δέκα ἐνόχους, ἐάν ρίψητε εἰς τὰς
εἰρκτὰς ἴσαριθμους ἐγκληματίας. Οὐχὶ! Μετά τινα
χρόνου νέα θὰ ἀνακαλυφθῶσιν αἰσχη, νέαι θὰ ἀνα-
πτυχθῶσι πληγαὶ, νέαι θὰ ἀναφανῶσιν ἔλκη. Εἶναι
ἀνάγκη ρίζικωτέρας θεραπείας. Πρὸ παντὸς δέον νὰ
ἀνυψωθῇ δηθικὸς χαρακτήρ, νὰ ἀναζωπυρωθῇ τὸ
ἀπονεκρωθὲν θρησκευτικὸν αἰσθήμα, νὰ ἐκμηδενισθῇ
ἡ πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὴν θρη-
σκίαν αὐτοῦ δηιγωρία καὶ ἀμέλεια. Μὴ μάτην δι-
πανώμεθα ἀλλαχοῦ ἀναζητοῦντες τὴν πηγὴν τῆς η-
θικῆς ἐξαχρειώσεως, ἐφ' ἡ σήμερον καλύπτομεν τὸ
πρόσωπον ἐξ αἰσχυνῆς. Ή διῆτας ἐνυπάρχει ἐν τῇ πλημ-
μελεῖ θρησκευτικῇ ἀγωγῇ τοῦ λαοῦ, ἐν τῇ ἀγόνῳ δι-
δασκαλίᾳ τῶν ἐπιτετραμένων τὴν χριστιανικὴν αὐ-
τοῦ διαπαιδαγώγησιν, ἐν τῇ περιφρονήσει πρὸς τὰ
ἐντάλματα τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀτινα μόνα ἀνυψοῦσι
τὸ ηθικὸν τοῦ ἀνθρώπου φρόνημα καὶ διαμορφοῦσι
τὸν χαρακτήρα. Τὸ Εὐαγγέλιον—καὶ μόνον τὸ Εὐαγ-
γέλιον—δύναται νὰ θεραπεύῃ τὰ κατατρώγοντα τὸ
κοινωνικὸν σῶμα ἔλκη, νὰ καταστείῃ τὴν κατα-
κλύσασαν διαφοράν, νὰ διαμορφώσῃ τιμίους τοὺς δη-
οσίους λειτουργοὺς καὶ χρηστοὺς τοὺς πολίτας. Καὶ
λοιπὸν ἀς κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς πᾶσαν γωνίαν
τῆς Ἐλλάδος, ἀς διαδοθῇ δ λόγος τοῦ Θεοῦ εἰς πᾶν
κοινωνικὸν στρώμα, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ πλουσίου καὶ
εἰς τὴν καλύπτον τοῦ πέντηος, ἀς ἀντηχήσῃ ἡ φωνὴ
τοῦ Κυρίου εἰς πάσας τὰς ἐκκλησίας, εἰς πάντας τοὺς

συλλόγους καὶ τὰς λέσχας, εἰς πάσας τὰς συναθρο-
σεις, ἡ δὲ Ἀγία Γραφὴ ἔστω ἡμῖν δόηγδε—δόηγδε
ἀσφαλής καὶ ἀλάνθαστος—ἐν τῷ ἰδιωτικῷ καὶ
δημοσίῳ βίῳ.

Εὐχόμεθα δύποις ἡ φωνὴ ἡμῶν εὔρη ἥχω παρὰ τοῖς
ἄρμοδίοις πολιτικοῖς καὶ ἐκκλησιαστικοῖς ἄρχουσις
καὶ ἰδιᾳ παρὰ τοῖς τελευταίοις, διὸ καθῆκον καὶ
ἀποστολὴ τέτακται τὸ ἐν πατέρει καὶ νουθετίᾳ Κυ-
ρίου ἐκτρέφειν τὸ πνευματικὸν αὐτῶν ποίμνιον. Ή
περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑπερτάτου τούτου καθήκον-
τος δηιγωρία βριδὺ θὰ ἐπισάρῃ ἐπ' αὐτοὺς τὸν ἔλεγ-
χον καὶ αὐστηρὰν τὴν τιμωρίαν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ,
καθ' ἣν λόγον ἀποδώσουσι πρὸ τοῦ φοβεροῦ βήματος
τοῦ Δικαίου Κριτοῦ.

Η ΕΩΡΗ ΤΟΥ ΜΟΥΧΑΡΕΜ

Καθὼς ἡ μικρὰ πόλις τοῦ Ὀθωραμεργάου ἐν τῷ
Τυρόλῳ παριστάνει κατὰ χρονικὰς ὡρισμένας περιό-
δους τὸ δράμα τῶν παθῶν, εὗτα καὶ οἱ Σχιάχ Μωα-
μεθικοὶ τῆς Περσίας ἔχουσι τὸ δράμα τῶν παθῶν
καλούμενον ταχέη διερεύει τόσον τοῦ συρμοῦ,
ώστε καὶ ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Σάχου καὶ ἐν ταῖς οἰ-
κίαις τῶν πλουσίων παίζεται κατ' ἔτος.

Ἄλλα τί ἔστι τὸ ταχέη; Οἱ μωαμεθικοὶ δια-
ροῦνται εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς Συννίτας καὶ Σχι-
τας—οἱ Τούρκοι ἀνήκουσιν εἰς τοὺς μὲν οἱ δὲ Πέρσαι
εἰς τοὺς δέ. Οἱ Συννίται ὑποστηρίζουσιν δὲ οἱ πρώ-
τοι τρεῖς καλίφαι, δ' Ἀδουλεῖρ, δ' Ἀλῆς καὶ δ' Ὀσμάν,
ἥσαν οἱ νόμιμοι διάδοχοι τοῦ Μωάμεθ, ἐνῷ οἱ ἀντί-
παλοις αὐτῶν θεωροῦσι δὲ τὸ καλιφάτον ἐξαρχῆς
ἀνήκει δικαιώματι τῷ Ἀλῆ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
Ὀσμάν, τὸ κόμμα τοῦ Σχιάχ κατώρθωσε νὰ ὑψώσῃ
τὸν ὑποψήριόν του εἰς τὸ καλιφάτον, ἀλλὰ μετ' οὐ
πολὺν χρόνον ἐδολοφονήθη ἐν τῷ τοσμῷ τῆς Κού-
φας. Σχίται εἶναι ὄνομα διδόμενον παρὰ τῶν ἀντί-
θέτων αὐτοῖς πρὸς περιφρονήσιν καὶ σημαίνει σχισμα-
τικός, ἀλλ' ἡ αἵρεσις τῶν Σχιάχ καλούσιν ἔκειτος
Ἀλίτας, ἡ διαδούλη τοῦ Ἀλῆ.

Ἐπὶ τῇ δολοφονίᾳ τοῦ Ἀλῆ, δ Χουσεῖν διεδέχθη
αὐτὸν εἰς τὸ καλιφάτον, ἐνεκα τῆς νηπιότητος τοῦ
Κασίμ, τοῦ νομίμου διαδόχου. Ὁπως δὲ τύχη ἴσχυ-
ρας ὑποστηρίζεις; διὰ τὴν ἀμφισθητούμενην αὐτοῦ,
ἀξιωτού, δ Χουσεῖν ἐπορεύθη εἰς τὴν σημαντικὴν πόλιν
Κούφας μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων του.
Ἐστειλε τὸν συγγενῆ αὐτοῦ Μουσλίμ πρὸ αὐτοῦ τυ-
χόντα μεγαλοπρεποῦς ὑποδοχῆς, μόνον, ὅμως, δύποις
σφαγῆς ὑπὸ τοῦ Ἀδούλουλαχ, ὑπασπιστού τοῦ Γεζίδ,
βασιλέως τῆς Συρίας, τοῦ ἀντίζηλου καλίφου. Ἐν τῷ
σημείῳ τούτῳ ἐν τῶν τραγικωτέρων καὶ παθητικω-
τέρων συμβάντων τῆς οἰκτρᾶς ταύτης διηγήσεως φέ-
ρεται ἐνώπιον ἡμῶν. Ο Μουσλίμ ἔλαβε μεθ' ἔχυτον
εἰς Κούφαν τὰ δύο αὐτοῦ νήπια τέκνα, ἡλίκιας ἐξ
καὶ ἐπτά ἐτῶν. Ταῦτα ἐφυλακίσθησαν, ἀλλ' ὁ δεσμο-
φύλακας εἰς τὸν διπάδης τοῦ Χουσεῖν, ἔφερεν αὐτὰ

χρυφίως εἰς γυναικά τινὰ καλουμένην Σχούραν, ἡτίς,
ἐνεκα προκηρύξεως τίνος περὶ τοῦ Ἀδούλουλαχ διὰ
δοτος δήποτε προσφέρει δισυλον εἰς τὰ νήπια θὰ ὑφί-
στατο βασανιστήρια καὶ θάνατον, τὰ ἀπέστειλεν εἰς
καραβάνιον διευθυνόμενον εἰς τὴν Μεδίναν τὴν ἐπομέ-
υην ἡμέραν. Οἱ μικροὶ δρφανοὶ παῖδες τοῦ Μουσλίμ,
ἀπεπλανήθησαν εἰς τὸ δάσος, ἐπὶ τέλους δὲ ἀθωας
κατέψυγον ἐν τῷ κούφῳ κορυφῇ φοινικόδενδρου. Περὶ¹
αὐτῷ ἦτο φρέσκα, εἰς δὲ τὴν πώλεων μίκη δούλη ἦλθεν ν'
ἀντλήση οὐδωρο. Εἶδε τοὺς παραδόξους καὶ περιφόρους
παιδας τοὺς δόποις ἥρωτης κατὰ παράδοξον. ἔμ-
πνευσιν «Εἰσθε σεις τὰ τέκνα τοῦ Μουσλίμ»; Ἄ-
κοντασσα ν' ἀπαντήσωσιν ἀπλῶς ναὶ, τὰ ὕδηγησε εἰς
τὴν ἀγάθην σύζυγον ἀνθρώπου τίνος καλουμένου Χα-
ζίς ἡτις δοτεις αὐτοῖς διλίγην τροφὴν, τὰ ἔκρυψεν εἰς
γωνίαν τινα.

Ο Χαζίς εἶχε διάφορον διάθεσιν τῆς συζύγου,
του, εἶχε δὲ καταναλώσει δληη τὴν ἡμέραν προσπα-
θῶν νὰ εὔρῃ τοὺς παιδας χάριν τῆς ἀπολαυσῆς τοῦ
τιμήματος τὸ δόποιον προσεφέρθη διὰ τὰς κεφαλὰς
αὐτῶν. Ἐπανήλθεν οὐδωρος τινας κατόπιν τοῦ Μουσλίμ
καὶ Σινὰν ἐδέξαντο «Περιμένατε μίλαν στιγμὴν, εἰπεν
δ θηνήσκων μνηστήρο τοῦ καλιφάτου», σήμερον εἶναι
παρασκευή, εἶναι δε δεκάτη ἡμέρα τοῦ Μοχαρέμ εἶναι
δὲ ή δρα τῆς προσευχῆς. Ἄμα διαλινεν δύποις
τελέση τὴν προσευχήν του, κατόπιν μιαν τοῦ σώματος
καὶ ἔπεισεν εἰς τὴν κλίνην.

Κατὰ τὴν νύκτα εἰς τῶν παιδῶν εἶδεν διπτασίαν,
ἐν ἡ ἐφάνη αὐτῷ δ φονεύσεις πατήρο του Μουσλίμ
συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ ἀποθανόντος Μοχαρέμ. «Διατά
τοις εἰσαι σὺ ἐδώ, εἰπεν δ δεύτερος χωρὶς τῶν
τέκνων σου, καὶ διατί τὰ ἀφῆς εἰναι μέσῳ τῶν ἔχθρων
σου»;

«Μὴ ταράττεσαι, ἀπήντησεν δ Μουσλίμ, θὰ ἔλ-
θωσιν εἰς τὴν εἰδωλίαν

Ο παις εἶπεν πηγῆς τὸ παράδοξον δ
νειρὸν εἰς τὸν μικρόν του ἀδελφόν, κατὰ συνέπειαν
δὲ τούτου ἀμφότεροι ἤρισαν νὰ κλαίωσιν. Ο Χαζίς
ῆκουσε τὸν θρύσιον, ἤναψε τὸ φᾶς, ἐξέβαλεν αὐτὰ
τοῦ μέρους ἔνθα ἦσαν κεκρυμμένα ἀπράτας ἀπὸ τῆς
κόμης, καὶ μεθ' ὅλας τὰς ἱκεσίας τῆς συζύγου του
ἔπεισε τὸν ἄποντα του καὶ ἀπηγαγέν δπως ἀπειτήσῃ
τὴν ἀμοιβήν. Καθ' ἐδόν ἐφόνευσε τὰ τέκνα, διψής τα
σώματα αὐτῶν ἐντὸς δεύτερος, δλα τὰς κε-
φαλὰς των ἐνώπιον τοῦ Καυκάσου πρότε-
ρον ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Περσίας, ἔνθα ἡ πίστις τῶν
Σχιτῶν ἐπεκράτει. Ποικίλαι ἦσαν οἱ τιμωρίαι εἰς
μερίδα.

Δίσκολον εἶναι δι' ἡμᾶς νὰ ἐννοήσωμεν τὸν φανα-
τικὸν ἐνθουσιασμὸν δστις διεγίρεται ἐν ταῖς Μωχα-
θανικαὶ κοινότησι, κατ' ἔτος, κατὰ τὰς ποώτας δέ-
κα ἡμέρας τοῦ Μοχαρέμ (Ιούλιον) δταν τελῆται ἡ
πανήγυρις εἶναι δὲ δηιγώτερον δυνατὸν νὰ ἐννοήσω-
μεν τὴν ἀκρατον φευητέστιν ἡτις ἐπεκράτει ἐν
Σχιτῷ καὶ ἀλλαῖς πόλεσι τοῦ Καυκάσου πρότε-
ρον ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Περσίας, ἔνθα ἡ πίστις τῶν
Σχιτῶν ἐπεκράτει. Ποικίλαι ἦσαν οἱ τιμωρίαι εἰς
διέσπαστον αὐτοῖς ἐχατούσι. Ο

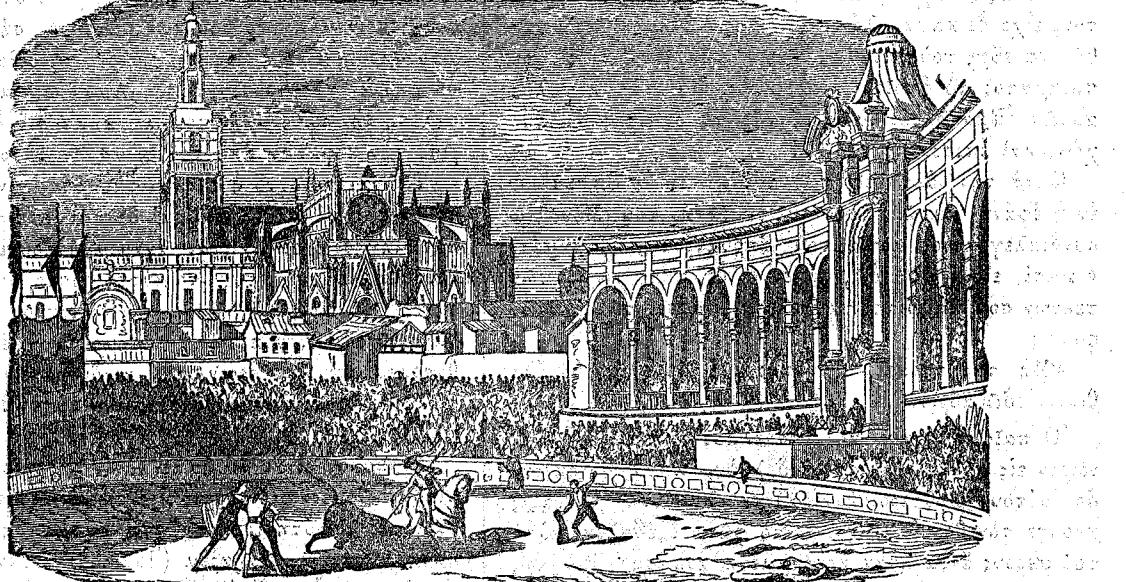
Κατὰ τὰς πρώτας ἐννέα ἡμέρας τοῦ Μοχαρὲμ ὅμιλοι ἐπορεύοντο διὰ τῆς πόλεως, ἀδοντες παραπονατικά, κραυγάζοντες «Χοσεῖν, Χοσεῖν!» — Τῶν μαρτύρων τυπόντων καὶ πληγονόντων ἔχυτον ἐν ἑξάφει φρενῶν τοιαύτη ὥστε πολλάκις ἐλιποθύμουν ἐξ ἀτονίας, ἐνῷ τὸ δράμα τὸ δόπιον παρουσίαζε τὴν τύχην τοῦ Χοσεΐν, προέβαντεν βῆμα πρὸς τῶν διαφόρων αὐτοῦ σκηνῶν, ἐωσὺν τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἡ μανία καὶ οἱ διυρμοὶ ἐφθασκοὶ εἰς τὸ ἕπακρον διὰ τοῦ φόνου τοῦ Χοσεΐν καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ.

Ἡ Ἑορτὴ αὕτη οὐχὶ σπανίως κατέληγε διὰ τῆς σφαγῆς τῶν Συννητῶν, τῶν ἀντιδοξούντων τοὺς Σχιτταῖς. Ἡ Ἀρσικα κατήργησε τὴν τελετὴν ταύτην ἐν τῷ Κακούριῳ ἀλλὰ ἐν Περσίᾳ εἶναι ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ.

ριεστοιχισμένοι ὑπὸ τῆς αὐλῆς των, προεδρεύοντι τῶν αἰματηρῶν τούτων ἀγώνων· διλόκληρος δὲ ὁ στρατὸς κατέχων ἀπέραντον ἀμφιθέατρον, μαρτυρεῖ διὰ κραυγῶν χράξας, διοίαν ἀγάπην ἔχει διὰ τοὺς ἀρχαίους τούτους ἀγῶνας.

Τὸ σημεῖον διδεται· διό περίβολος ἀνοίγεται, διὸ Ταῦρος χύνεται ἐν μέσῳ τοῦ ἀμφιθέατρου, τότε γίνεται θύρων φοβερὸς διὰ σαλπίγγων συνεπείᾳ τῶν δόπιων σταματᾶ· Ἀλλ' ἀμεσῶς ῥίπτεται κατὰ τοῦ προστύχοντος ἵπποτου, διτις τὸν πληγόνει, καὶ φεύγει δρομαίως εἰς τὴν ἑτέραν ἄκραν. Ὁ Ταῦρος ἐρεθίζεται τὸν διώκει ἐκ τοῦ πλησίου καὶ ῥίπτεται ἐπὶ τοῦ στίλβοντος ὑφασμάτος τὸ δόπιον τῷ παρουσιάζει πολεμιστὴς πεζός.

Ο ἐπιδέξιος ισπανὸς, ἐν ἀκαρετίᾳ ἔξακοντάζει δέῃ

ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ ΕΝ ΙΣΠΑΝΙΑ.

Ἐν μέσῳ εὐρείας πεδίαδος εἶναι ἐκτεταμένον ἀμφιθέατρον περιστοιχισμένον διὰ βαθύδων. Ἡ Βασιλίσσα ἡ δικαιολόγησε τῆς Ισπανίας, θέλοντες νὰ προσελκύωσιν εἰς ἔχυτον τὴν ἀγάπην τῶν ὑπηκόων των, διὰ τῆς μετοχῆς αὐτῶν εἰς τὰ εὐαρεστοῦντα αὐτοῖς θεάματα, προσκαλοῦσι πολλάκις τοὺς πολεμιστὰς τῶν εἰς τὸ προσφίλεστερον τοὺς Ισπανοὺς θέαμα. Ενδεδυμένας λεπτὴν μεταξίνην ἐσθῆτα ἀνευ θώρακος μόνον δὲ ἀκόντιον κραδαίνοντες ἔρχονται ἐπὶ ταχέων ἵππων, ὅπως κτυπήσωσι καὶ καταβάλωσι τοὺς ἀγρίους ταύρους. Στρατιώται πεζοί, ἔχοντες τὴν κώμην περικεκλεισμένην ἐντὸς δικτύων κρατοῦσι διὰ μιᾶς χειρὸς πέπλον πορφυροῦν, ἐκ δὲ τῆς ἀλλης αἰχμῆς ἀκοντίας. Ο δικαστὴς κηρύττει τὸν νόμον, ὅπως οὐδεὶς βοηθήσῃ τοὺς πολεμιστὰς, καὶ οὐδὲν ἐτερον τοῖς ἐπιτραπῇ, εἰμὶ τὸ ἀκόντιον δι' οὗ νὰ φονεύωσι καὶ ὁ πεπλός ἵνα αμύγωνται. Οἱ βασιλεῖς πε-

βέλος τὸ δόπιον διανοίγει πληγὴν νέαν, ἐξ οὓς ῥέει τὸ αἷμα κρουνηδόν. Πληγεὶς διὰ πάντων τῶν ἀκοντίων, τῶν δόπιων ἡ αἰχμὴ μένει ἐμπεπηγμένη ἐντὸς τῆς πληγῆς, διὰ τοῦρος ἐκβάλλει φοβερὸς μυκηθμός τενάσσεται διατρέχων τὸ ἀμφιθέατρον, καὶ πίπτει ἐπὶ τέλους ἐξηντλημένος καὶ νεκρός.

Ἡ βάρβαρος αὕτη συνήθεια καίτοι λίαν μετριασθεῖσα δὲν ἐξέλιπε δυστυχῶς ἀπὸ τῆς Ισπανίας.

Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΔΟΣ ΜΑΦΑΤ

Εἰς τῶν διακεκριμένων ιεραποστόλων, δ. κ. Μαφάτ, ἀπῆλθε τῆς πατρίδος του μεταβάτης εἰς Ἀφρικὴν ὅπως διδαξῇ τοὺς ἀγρίους μαύρους τὴν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρίαν. Ἐγεννήθη ἐν Ὁρμοτῶν τῆς Σκωτίας τὸ έτος 1795 ἐξ ἀσήμων ἀλλ' εὐσεβῶν γονέων. Ὁτε πότε ἐπρόκειτο ν' ἀπέλθῃ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, ἡ μητήρ ἐζήτει περὶ αὐτοῦ ὑπόσχεσιν ὅτι ἦθελεν ἀναγι-

νώσκει τὴν ἀγ. Γραφὴν καθ' ἐκάστην καὶ προσεύχεται κατὰ πρωΐαν καὶ ἐσπέραν· κατ' ἀρχὰς δὲ πατέτεστασε, ἀλλὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἀποχωρισμοῦ ὑπεσχέθη καὶ ἥδη διμολογεῖ διτις εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην διεθετεῖ τὴν χρονιμότητα καὶ εἰπούχιαν του. Τὸ έτος 1816 καὶ τὸ 21 τῆς ήλικίας του ὁ κ. Μαφάτ ἀπῆλθεν ὡς ιεραπόστολος εἰς τὴν Ἀφρικὴν, μόνος καὶ ἀπροστάτευτος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ προστάται τῷ ἔργον του μεταξύ τῶν Βεζουάνων. Κατὰ δὲ τὸ έτος 1842 εἶχε καταφθάσει ὅχι μόνον νὰ μάθῃ τὴν γλώσσαν ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκδώσῃ ἐν αὐτῇ τὰς ἀγ. Γραφάς. Συνέταξε, καὶ βοηθητικόν, βιβλίον καὶ ἐδίδασε τοὺς ἀγρίους νὰ ἀναγινώσκωσι τὴν ἴδιαν αὐτῶν γλώσσαν. Ηδη δὲ μετὰ ὅτι ἐτῶν διαμονὴν ἐν

«Βοσκός τις προσῆλθε ποτε λίαν τεταργμένος. — Τί ἔχεις; ηρώητσα. Ἐχάθηκι, ἀπήντησεν διὰ βοσκός, «ἀπώλεσα τὸ Εὐαγγέλιον που μοι ἔδωκας». Μὴ λυπήσαι εἰπεν διεραπόστολός σοι δίδω ἄλλο. Ἀλοίμονον! ἀλοίμονον! ἐστέναξεν καὶ εἶπεν διὰ βοσκός. Ἡξερεις ἀφέντη μου διτις οἱ βοσκοί πολὺ ἔχαρτώμεθα ἀπὸ τοὺς σκύλους, διότι αὐτοὶ εἶναι καὶ φύλακες καὶ προστάται τῷδεν καὶ τῶν ποιμνίων. Λοιπὸν δικύλος μου εὑρὼν τὸ εὐαγγέλιον μου κατὰ γῆς τὸ ἔξεσχις καὶ πράγματι κατέφαγε καὶ μέρος αὐτοῦ. Τώρα δὲ φοβούμαι διτις θὰ γείνῃ τόσον ἀγαθός, περιποιητικός καὶ ταπείνως διστε οὔτε θὰ γαυγίζει οὔτε θὰ διγκάνει τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς λόκους! τί γὰρ κάρω! τί νὰ κάρω! Τότε διεραπόστολος ὀδηγήσε

Ο Μαφάτ.

μέσω τῶν μαύρων κατώρθωσε θείᾳ συνάρσει νὰ ἐκχριστιανίσῃ πολλὰς χιλιάδας ἀγρίουν νὰ καταστήσῃ ποτε αἵμοσόρους, κατοίκους εἰρηνικούς, γὰ διδαξῇ αὐτοὺς τὴν γεωργίαν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὰς τέχνας καὶ τέλος νὰ σώσῃ αὐτοὺς; ἐκ τε τῆς παρούσης διαφθορᾶς καὶ τῆς μελλούσης καταδίκης ἰδρυσσεν ἐκκλησίας ἐν αἷς οἱ κατοίκοι ἥδη προσέρχονται πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ τῇ ἀγ. Γραφῇ καὶ πρὸς δόξαν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τις δύναται νὰ καυχηθῇ ἐπὶ πλειστέρᾳ χρήσιμοτερι τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνδρός; Αιγαίνεις τὴν ἀπλότητα μεθ' οὗ, οἱ ποτὲ ἀγρίοις καὶ θηριώδεις τὸν χαρκτήρα, πχραδέχονται τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἔλεγε

καὶ καθησύχος τὸν ἀπλοῦν ἐκεῖνον βοσκὸν διτις λαβέων ἔτερον εὐαγγέλιον ἀπῆλθε χαίρων. Οἱ ἀνθρώποι οὔτοι λαμβάνουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὃς βρέφη οὐτοὶ δὲ διὰ τῆς μελέτης, τῆς προσευχῆς τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς πείρας ἀνδρίζονται εἰς τὸν χριστιανικὸν χαρκτήρα καὶ οἱ ποτὲ τίγρεις διάγωσι τὸν βίον τοῦ ἀρνίου χοήσιμοι καὶ εὐτυχεῖς. Πόσον θαυμαστὸν εἶναι τὸ πράγμα διτις ἐν μικρὸν σύγγραμμα ἀπλουστάτου ἀνθρώπου δύναται νὰ κατωρθώσῃ διτις οὔτε φυλακαί, οὔτε στρατός, οὔτε ἀστυνομία, οὔτε ἀρχαί, οὔτε ἄλλη τις δύναμις ητοι νὰ ἡθικοποιήσῃ ἐκχριστιανίσει, ἐκπολιτισμού τοὺς ἀγρίους. Βεζαίως λοιπὸν πρέπει νὰ ἦναι διάλογος τοῦ Θεοῦ ὅπως καὶ πα-

ρακολουθήται ὑπὸ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώπους εἶναι δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ.

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΙΝΔΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ

Σκῶτος τις είχε ληφθῆ αἰχμάλωτος ὑπὸ φυλῆς τινος Ἰνδῶν, καὶ ἐπέκειτο ἡ θυσία τῆς ζωῆς αὐτοῦ, διότι δὲ ἀρχηγὸς οὐδέποτε εἶχεν τὸν ὁμόνοον του· Ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ ἔσωτερικόν· ἔμαθε τὴν γλῶσσαν των, ἔμαθε τὰς συνθήσεας των καὶ ἐγένετο ἐπιτήδειος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων των. Μετά τινα καρὸν ἡ αὐτὴ φυλὴ ἐξεκίνησε νὰ ἐνωθῇ, μετὰ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ τότε ἐναντίον τῶν Ἀγγλών πολεμοῦντος. Ἡτο ἀνάγκην νὰ διαβάσαι παρὰ τὰς γραμμὰς τῶν Ἀγγλών διαρκούσσης τῆς νυκτός. Διάν πρωτὶ, καθέτι: Ἡτο ἄνοιξις, δὲ γηραιὸς ἀρχηγὸς ἐξύπνισε τὸν Σκῶτον ἐκ τῆς ἀναπαύσεως του τὸν ἔλαχεν εἰς ὅψιν τοι καὶ τῷ ἔδειξε τὰς σκηνὰς τῶν συμπολιτῶν του. Ὁ Γέρων ἐφαίνετο βαθέως τεταργμένος καὶ ἀνήσυχος. Μετά μικρὰν παῦσιν εἶπεν. — «Ἀπώλεσα τὸν μόνον μου υἱὸν ἐν τῇ μάχῃ μετὰ τοῦ ἔθνους σου. Εἴσαι σὺ δὲ μόνος υἱὸς τοῦ πατέρος σου ζῆ ἔτι αὐτὸς νομίζεις;» Ὁ Σκῶτος ἀπήντησε. — «Βίμαι δὲ μόνος υἱὸς τοῦ πατέρος μου καὶ ἐλπίζω ὅτι ζῆ ἔτι αὐτός.» — Ὁ γηραιὸς ἀρχηγὸς βλέπων ἀσκαρδαμυκτεῖ τὸν σύντροφόν του, ἐφώνησε. — «Ἄς χαρῆ ἡ καρδία σου ἐν τῇ ωραίᾳ σκηνῇ τῆς πρωΐας ταύτης· ἡ ἐμὴ εἶναι ἔρημος· ἀλλὰ εἰσει ἐλεύθερος. Ἐπίστρεψον εἰς τὸν συμπολίτας σου· ἐπάνελθε εἰς τὸν πατέρα σου, δπως χαρῆ οὗτος πάλιν ὅταν βλέπῃ τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα καὶ τὰ δένδρα ἀνθοῦντα ἐν τῇ ἀνοίξει.»

Ο Δόγαν, διάσημος Ἰνδός ἀρχηγὸς, δοτις ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦν ζηλωτὴς διπλός τῶν Ἀγγλῶν, καὶ πολλάκις διεκρίθη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ αὐτῶν, ἐλήφθη αἰχμαλώτος, καὶ ἤχθη ἐνώπιον τῆς γενεικῆς συνελεύσεως τῆς Βιργίνιας, ἥτις ἐδίστασεν ἐὰν ἔπειτε νὰ τὸν δικάσῃ ὑπὸ στρατοδικείου ὡς στρατιώτην, ἢ ὑπὸ τοῦ κακουργιοδικείου ἐπὶ ἐσχάτῃ προδόσιᾳ. Ο Δόγαν διέκοψε τὴν συζήτησιν καὶ εἶπεν εἰς τὴν συνέλευσιν δὲι δὲν εἶχον τὴν δικαιοδοσίαν νὰ δικάσωσιν αὐτὸν διέτι οὐδόλως ὅφειλε πίστιν τῷ βασιλεῖ τῆς Ἀγγλίας, ἦν ἀρχηγὸς Ἰνδός, ἀνεξάρτητος παντὸς ἔθνους.

Εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐρωτήσεων αὐτῶν περὶ τῶν αἰτίων δι’ ἐλλαζε τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Ἀγγλών, ἐλάλησεν οὕτω πως εἰς τὴν συνέλευσιν. — «Ἀποτείνουμαι εἰς οἵουνδήποτε λευκὸν ἄνθρωπον νὰ εἴπῃ ἐάν ποτὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Δόγαν πεινῶν, καὶ δὲν τῷ ἔδωκα νὰ φάγῃ ἐάν ποτὲ ἦλθε γυμνὸς καὶ ρίγων καὶ δὲν τῷ ἔδωκα ἐνδύματα. Κατὰ τὸν τελευταῖον μακρὸν καὶ αἰματηρὸν πόλεμον, δὲ Δόγαν διετέλεσεν ἀργὸς ἐν τῇ σκινῇ του, συνηγορῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης — μάλιστα δὲ τοσοῦτον ὑπῆρξεν ἡ ἀγάπη μου διὰ τοὺς λευκούς, ώστε οἱ τῆς πατρίδος μου μὲ ἐδέκνοντος διερχόμενος πληγούς μου, καὶ ἐλεγον δὲ Δόγαν εἶναι φίλος τῶν λευκῶν. Εἶχον πάντοτε σκο-

πὸν νὰ ζήσω μεδ' ὑμῶν, ἐὰν μὴ δὲ ταγματάρχης
Κρίσσωπ τὸ τελευταῖον ἔχει, ἐν ψυχρῷ αἰματὶ καὶ
ἀπρόκλητος κατέκοψε τοὺς συγγενεῖς τοῦ Λόγαν μὴ
φεισθεῖς οὔτε τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν μου· ὥστε
δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπος ἐν τῷ κοσμῷ δὲν ποιος νὰ λυ-
πηθῇ δι' ἐμὲ ἀποθνήσκοντα. Τοῦτο μὲν ἔκαμε νὰ
λάβω ἐκδίκησιν· ἐφόνευσα πολλοὺς, εἰμι δὲ τοιμος τώρα
ν' ἀποθάνω. Οὐδέποτε δὲ Λόγαν ἡσθάνθη φόβον· οὐδέ-
ποτε θέλει στρέψει τὰ νῶτα ἵνα σώσῃ τὴν ζωὴν του.
Ποιος ὑπάρχει ἵνα λυπηθῇ τὸν Δόγαν· οὐδείς!»

‘Η συγκινητική αύτη δμιλία έκινησε τὴν εὐαισθητήσιαν τῶν ἀκροατασμένων αὐτοῦ. ‘Η γενικὴ συνέλευσις ἔχειροκρότησε τὰ εὔγενη αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ ἀμέσως τὸν ἡλευθέρωσεν. Πᾶσα οἰκία ἐν Βιργινίᾳ ἡμίλλατο νὰ τὸν φιλοξενήσῃ καὶ νὰ τιμήσῃ πλειότερον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ χώραν ἔμπλεως δώρων καὶ τιμῶν.

ΠΕΡΙ ΙΑΠΩΝΙΑΣ

‘Η διάδοσις τῶν νοσοκομείων ἀνὰ τὴν Ἰαπωνίαν
ὑπῆρξε τοσοῦτον ταχεία ὥστε δύναται νὰ ἐφελκύσῃ
τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου. Ὑπῆρχον μὲν ἄσυλα διὰ
τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντας, ἐν οἷς κατὰ τὸ μᾶλ-
λον καὶ ἡττον ἴατρικὴ προσοχὴ ἐλαμβάνετο, πρὶν οὐ-
ξένος ἐπισκεψθῆ τὴν Ἰαπωνίαν. Τινὰ τῶν ἀσύλων
τούτων ἦσαν προσκεκολλημένα εἰς ναὸν, καὶ δὲν διέ-
φερον πολὺ τῶν Ἀσκληπιείων τῶν Ἐλλήνων. Ἄλλ.
ὑπάρχει συνήθεια ὅταν λαλῶσιν περὶ νοσοκομείων ἐν
Ἰαπωνίᾳ νὰ ἀποδίδωσι τὴν ἰδρυσιν αὐτῶν εἰς τὴν
ἐπιφροὴν τῶν Ὀλλαγμῶν. Τὸ πρῶτον νοσοκομεῖον ἐν
Ἰαπωνίᾳ ἰδρύθη ἐν Ναγασάκῃ τὸ 1861 καὶ ἐτέθη
ὑπὸ τὴν διαχείρισιν τοῦ ἴαπωνος Δρ. Βατσουμοῦτο,
νῦν γενικοῦ ἐπιθεωρητοῦ τοῦ ἴατρικοῦ κλάδου τοῦ
στρατοῦ. Τὰ νοσοκομεῖα ἔτι καὶ νῦν ἐν Ἰαπωνίᾳ δὲν

δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἔχοντα τὴν αὐτὴν χρη-
σιμότητα ὡς τὰ τῆς Εὐρώπης. Τὰ εὐεργεστήματα
αὐτῶν μόλις ἐκτείνονται εἰς τοὺς πτωχούς. Αἱ ἀνώ-
τεραι ὡς ἐπὶ τὸ πλειστον τάξεις θεραπεύονται ἐν
αὐτοῖς. Τὸ νοσοκομεῖον τὸ ἱδρυθὲν τὸ 1861 ἦτον εἰ-
δος τι σχολείου εἰς ὃ οἱ ἵατροι ἐκ πολλῶν μερῶν
τῆς χώρας κατέφευγον ὅπως μάθωσιν δι, τι δύνανται

εκ τῆς Ιατρικῆς τῆς δύσεως. Μετά τὴν νέαν διατροφής μισιν τὸ 1868, τὰ νοσοκομεῖα ἀνεπτύχθησαν ταχέως ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσι καὶ τοῖς γορδοῖς καὶ ἐπὶ χρόνον τινα διετηροῦντο ὑπὸ Ἰδιωτῶν καὶ διηθυνογότο ὑπὸ τῆς τοπικῆς ἀρχῆς.¹ Ετι τροχόδιπτερον ἡ κεντρικὴ κυβέρνησις ἀνέλαβε τὴν φροντίδα τῶν ἴδρυμάτων τούτων καὶ διώριζε τοὺς Ιατροὺς ἐν αὐτοῖς· Αλλὰ τὰ νοσοκομεῖα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὅντα ἀξιά του δινόματος δι φέρουσι τὰ δμοια αὐτοῖς καθιδρύματα ἐν Εὐρώπῃ διατελούσιν ἐν τῇ νηπιότητι αὐτῶν.

AI AOHNAI

Περισπούδαστον ἄρθρον περὶ Ἑλλάδος ἔγραψε διαικεκριμένος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῶν Ἕνωμένων Πολιτειῶν καθηγητῆς τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας Μέριλλ Γαϊτζής, δημοσιευθὲν ἐν τῷ ἑνδομαδιαίῳ περιοδικῷ του Χάρπαρ περὶ ἑξ οὖν ἀποσπάδμεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν περικοπάς τινας.

«Αἱ Ἀθῆναι τῶν κλασικῶν χρόνων, ἐν οἷς συνεκεντροῦτο ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος, ἔσχε ἐκ τοῦ στόματος καὶ τῶν γραφίδων πάντων, τὸ βραχεῖον τοῦ ἐπικίνου. Αἱ Ἀθῆναι τῆς σήμερον εἶναι ἀντικείμενον ἐνδιαφέροντος οὐχὶ ἀπλῶς ὡς ὁ κληρονόμος τῆς φύμης, ἀλλὰ δι’ ὃ, τι δύναται νὰ γίνη εἰς τὸ προσεγγὲς μέλλον. Οὐ μόνον ὁ ἀρχαιολόγος καὶ ὁ διπλός τῶν κλασσικῶν μέλετῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ τεχνίτης, καὶ ὁ πολιτειολόγος, ὁ τέρψιν ζητῶν περιηγητής, καὶ ὁ παρατηρητὴς τῶν ἀνθρώπων καὶ των ἔθιμων, ἀφθόνως θέλει ἀμειφθῆ ἐὰν ἐπιχειρήσῃ τὸν ἀπὸ Νεαπόλεως εἰς Ἀθήνας πλοῦν».

Τρεῖς πόλεις ὁ κόσμος τιμᾶ ὡς τὰς πηγὰς τῆς Θρησκείας, τοῦ νόμου καὶ τῆς καλαισθησίας, αἵτινες κατέστησαν ἡμᾶς δότι, τινὲς ἐσμέν. Τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν μητέρα τῆς χριστιανούσυνης, τὴν Ῥώμην, τὴν αὐστηρὸν κυρίαρχον ἡτις ἐδίδαξε τὸν κόσμον τὴν πολιτικὴν καὶ τὸν πρὸς τὸν νόμον σεβασμὸν καὶ τὰς Ἀθήνας, ἐν τῇ καθαρῷ ἀπισφαίρᾳ τῆς ὅποιας ἡ ἀγάπη τῆς γνώσεως καὶ τοῦ καλοῦ ἔδωκαν πρῶτα τὴν ἐντελῆ μορφὴν εἰς τὴν τέχνην, τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν φιλολογίαν. Ἡ Ῥώμη διὰ τῆς ἀπλήστου αὐτῆς δίψης πρὸς κατακτήσεις, ἔσυρεν ἐντὸς τῆς μεταγενεστέρας αὐτῆς ἴστορίας τὴν τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας, ὡς ἐμιμήθη καὶ ἐδανείσθη ἐκ τῆς φιλολογίας, τῆς τέχνης καὶ τῆς φιλοσοφίας τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐκ δὲ τοῦ χριστιανικοῦ ζήλου τὸν ὄποιον ἡ Ῥώμη ἐπορίσθη οὕτω ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐργαζομένη ἐπὶ τοῦ ἔρωτος πρὸς ἐντελεῖς μορφὰς τοῦ καλοῦ τας ὄποιας αἱ Ἀθῆναι ἐδίδαξαν αὐτῇ, προσῆλθεν ἡ μεγίστη δόξα τῆς Ῥώμης—ἡ τέχνη ἐκείνη τοῦ ἰδανικοῦ εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἥτις κατέστησεν αὐτὴν πόλιν κυρίαν καὶ διδάσκαλον τοῦ κόσμου.

Αλλὰ δὲν είναι μόνον διὰ τὴν ἐπιφροὴν ήν ἐξήσκησεν ἡ Ἐλλὰς ἐπὶ τῶν ἀξέστων Ῥωμαίων καταχτητῶν ὅτι ὁφείλεις δικόσμος χάριτας εἰς τὰς Ἀθήνας. Πάντα τὰ ἔθνη τῆς Εύρωπης κατὰ τὰς πρωτότοις αὐτῶν ἐποχαῖς ἐπορεύθησαν κατευθεῖαν πρὸς αὐτὴν πρὸς διδασκαλίαν. Ἡ Ἐλληνικὴ φιλολογία ἐπηρέασε τὴν ἀνάπτυξιν πάσης τῆς φιλολογίας τὴν δοποίαν δι λόγιοις θεωρεῖ ἀξίαν τῆς μελέτης αὐτοῦ. Οἱ Ἐλληνικοὶ νόμοι ἔχρησιμευσαν ως ὑποδείγματα ἢ ως δόηγοι εἰς πάντα πολιτικὸν καὶ πάντα σπουδαστὴν πολιτικῶν ἐπιστημῶν. Κεντρικὴ ἤδεια τῶν συνταγματικῶν κυβερνήσεων νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπικρατούσσων, είναι η γενικὴ ἐκλογὴ δύο νομοθετικὰ σώματα τὸ

μὲν δημοτικὸν τὸ δὲ συντρηπτικὸν καὶ αὐτονομία τοπικὴ ἐν ταῖς τοπικαῖς ὑποθέσεσιν. Ταῦτα πάντα εἰσὶν ἀρχαὶ Ἑλληνικαὶ ληφθεῖσαι ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἔτι δὲ καὶ σήμερον δὲν ἐπιμένουμεν μανθάνοντες ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ δροὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, οἱ σκοποὶ καὶ αἱ ἔξεις τοῦ λογισμοῦ τοῦ πολίτου τῶν Ἀθηνῶν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς δόξης αὐτῶν, ήσαν πολλαχός ὡς τὰ τῆς σημερινῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Διάσημος Webster, ἀναγινώσκων ποτὲ τὸν ἐπιταφιον λόγον τοῦ Περικλέους ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν τῶν πεσόντων ἐν τῷ πολέμῳ κατὰ τῆς Σπάρτης, ἀνεβόησε κλείσας τὸ βιβλίον. «Εἰσὶν αὗται αἱ Ἀθηναὶ καὶ Ἀθηναῖος ὁ ὅρτωρ; Ηἱ εἶναι Ἀμερικανὸς λαζῶν εἰς πολίτας τῶν Ἕνωμένων Πολιτειῶν;» Αἱ Ἀθηναὶ εἶδον τὴν ἀνύψωσιν τῶν διμαγγαγῶν ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς παρακμῆς αὐτῶν. Ἔτι δὲ καὶ τὸ γνωστὸν ἀξιώματα τοῦ δημοίου ή ἐπιφρονή κατήσχυνε τὰ πολιτικὰ τῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὴν τελευταῖαν πεντηκονταετίαν. «Τοὶς νικηταῖς τὰ λάρυρα», εἶναι μετάφρασις ἐκ τῶν σελίδων τοῦ Ξενοφῶντος.

Ἐν ταῖς φυσικαῖς ἐπιστήμαις, οἱ Ἕλληνες ἐποίησαντο τοσαύτας προδόους ὡστε ἡ ἐπιστήμη ἐν τῇ μεγίστῃ ἀναπτύξει αὐτῆς ἐφάνη ἀκολουθοῦσα τὰς εἰκασίας τῶν Ἑλλήνων. Ὁ φιλόλαος ὑπεστήριξεν 20 αἰῶνας ποδὸς τοῦ Γαλιλαίου, δτὶ δὲ ἡλιος ἦτο σφερα ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ συστήματος, δτὶ δὲ ἡ γῆ καὶ οἱ λοιποὶ πλανῆται ἔστρεφον περὶ αὐτῶν, τῆς περιεροφῆς τῆς; γῆς περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα παραγούσης τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν φαινομένην κίνησιν τῶν ἀστέρων. Τὸ δέργον τοῦ Κυβιέρου περὶ ζωιογίας ἐν μέρει προλαμβάνεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ζώων τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἡ Γεωλογία ἐπροφητεύθη δταν δὲ νοφάνης εἴκασε ἐξ δρυκτῶν ἀποσβεσθείσας φυλάξ ζώων καὶ μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὸν φλοιὸν τῆς γῆς. Πάντες δὲ γινώσκουσι πόσον ἡ πρόδος ἐν τῇ Χημείᾳ καὶ τῇ Φυσικῇ ἀκολούθησε τὴν ἀνάπτυξιν τῆς εὐτυχοῦς θεωρίας περὶ ἀτόμων τοῦ Δημοκρίτου.

ОИ КЛАПЕНТЕЕ · КАРНО

Χριστιανός τις ἔμπορος ἀπεσύρθη τοῦ ἐνεργοῦ βίου
καὶ κατώκησεν εἰς εὐάρεστον κατοικίαν ἐπὶ τῶν
δχθῶν ποταμοῦ τινος τῆς Ἀγγλίας, ἐνῷ οἱ κῆποι
καὶ αἱ θέρμαι αὐτοῦ ἥψιθόνυν ἔξαιρέτων καὶ πολυτί-
μων καρπῶν, κλέπται τινες εἰσελθόντες ἀφήρεσαν
μέγα μέρος ἐξ αὐτῶν. Τὴν ἀκόλουθον πρωταν δὲ ιδια-
κτήτης ἐκήρυξεν ἀνὰ τὴν κώμην διτε δὲ κῆπος αὐτοῦ
ἔλαφυραγωγήθη σημαντικὴ δὲ ποσότης καρπῶν ἀφη-
ρέθη, ἐπειδὴ δὲ ἡτο δυνατὸν διτε ἔνδεια θὰ ἡγά-
κασε εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην, εἰδοποίησεν διτε ἔκαν οὐ-
τῶν εἴχε τὸ πρᾶγμα, δὲ περιστασιν, οὐ μόνον θὰ ἐτύγχανε συγγνώμης, ἀλλὰ
καὶ ἀνάγκαι αὐτοῦ θὰ ἀνεκουφίζοντο. Τὸ ἀποτέλεσμα

έγένετο ταχέως γνωστόν. Τοιούτο δημήρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰδοποίησεως ταύτης, όστε καίτοι ή κατοικία αὐτοῦ ήτο ἔκτεθεμένη, οὐδὲν ἔτερον παράδειγμα λαφυραγγίας συνέβη. Ακόμη καὶ οἱ ἀξεστοί καὶ ἀπαιδευτοί ἀγρόται ἡσθάνθησαν τὴν ἐπιβάλλουσαν ἐπιρροὴν τοσαύτης εὐμενείας, ἀτυχῶς δύμας καὶ τοσούτῳ σπανίας, ἥδυνήθησαν δὲ μόνον νὰ θεωρῶσι τὸ ἐνδιαφέρον πρόσωπον ὅπερ ἴδρυσε τὴν κατοικίαν του ἐν μέσῳ αὐτῶν μὲ αἰσθημα σεβασμοῦ τοσούτον δεσμού οὐδέποτε ἔλαθον δι' ἔτερον ἀνθρώπινον δν.

Ο ἐπαναλαμβάνων δοσαίς ἀκούει δρίστεται τὴν ποινὴν νὰ μη ἐμπιστεύεται τις αὐτὸν διὰ μυστικοῦ τινος, εἰμὴ δοσάκις ἔχῃ ἀνάγκην νὰ τὸ δημοσίευσῃ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸν μεταχειρίζονται ὡς ζωσαν εἰδοποίησιν, ὡς τοὺς ἀγγελιοφόρους ἐν ταῖς ὁδοῖς, μὲ τὴν διαφορὰν. Ωτὶ οὗτοι κομίζουσι τὰς ἀγγελίας ἀνοικτὰς ἐπὶ σανίδων ἐνῷ ἐκείνος τὰς φέρει κεκρυμένας καὶ μεταξὺ τῶν δύοντων. Πᾶς κοινωνικὸς κύκλος ἔχει τοιαύτην ζωσαν ἐφημερίδα. Εἴσιον δὲ ἀξιομένητος είναι ἡ διαγωγὴ τοῦ τοιούτου εἴτε ἐκ κκοδουσιάς, ἐπαναλαμβάνει εἴτε ἐκ κουφενοίας.

Η Ρωμουνία συνῆψε χρέος δημότιον ἀπὸ τοῦ ἔτους 1864 ἀνελθὸν εἰς 500,000,000 φρ. ἐξ ὧν 435,000,000 ἐπληρώθησαν μέχρι τούτου. Επειδὴ δὲ τὸ χρέος ἔχοντας μειεύσεν εἰς ἔργα παραγωγικὰ οἷον σιδηροδρόμους κλ. ἡ δαπάνη νῦν ηστε τὴν παραγωγικὴν δύναμιν τῆς χώρας. Μόνη ἡ Ἑλλὰς ἔχει τὴν ἀποχήν νὰ δανείζηται καὶ δαπανᾷ ἐκκατομμύρια τὰ δποῖα αἱ κυβερνήσεις αὐτῆς ἀποκλειστικῶς καταναλίσκουσιν εἰς προμήθειαν πολεμικοῦ ὄλικοῦ τὸ δποῖον φθείραται εἰς τὰς ἀποθήκας. Ἐλπίζουμεν τούλαχιστον νῦν δτι θὰ ἀποκτήσωμεν σιδηροδρομικὴν συγκοινωνίαν ἐκάν μη καὶ τώρα κατισχύσῃ τὸ σύστημα τῆς φειδωλείας δοσάκις πρόκειται περὶ ἔργου κοινωφελοῦς.

Ἐκ πληθυσμοῦ 28,010,695 ψυχῶν (ὅς ἐκ τῆς ἡ πογραφῆς τοῦ 1878) ἐν Ἰταλίᾳ, 382,131 πρόσωπα, ἀνδρες, γυναικες καὶ παῖδες ἀσχολοῦνται εἰς βιομηχανικὰ ἔργα. Ὁστε 13,64 ἐπὶ τοῖς χιλίοις εἰσὶν οἱ εἰς τὰ ἔργα ταῦτα ἀσχολούμενοι. Ὁ ἀριθμὸς δύμας οὗτος δὲν περιλαμβάνει τοὺς εἰς γεωργικὰς ἔργασις καὶ μηκρὰ ἔργαστηριας ἀσχολούμένους. Ἐν Σικελίᾳ περὶ τὰς 47,000 ἀνδρῶν ἀσχολοῦνται εἰς τὴν βιομηχανίαν τοῦ θείου, καὶ ἐν Σαρδηνίᾳ 10,000 εἰς τὰ μεταλείκ του μολύβδου καὶ τοῦ κασσιτέρου.

ΠΟΤΙΚΙΔΑ

* * * Κατὰ ἐπίσημον ἔχθεσιν τῆς διευθύνσεως τῶν ταχυδρομείων ἐν ταῖς Ἡν. Πόλεσίαις τῆς Ἀμερικῆς, κατὰ τὸ ἔτος 1880, δὲ ἀριθμὸς τῆς διὰ τῶν ταχυδρομείων τοῦ Κράτους μετενεγκέσιν ταχυδρομικῆς ὄλης παντὸς εἰδοῦς ἀνῆλθεν εἰς 2,720,234,252 τεμάχια. Εξ ὧν 1,053,252,

876 ησαν ἐπιστολαὶ ἃτοι 21 δι' ἔκαστον ἀτομον ἐν ταῖς Ἡν. Πόλεσίαις, 324,556,440 ἐπιστολικὰ δελτάρια, 812,032,000 ἐφημερίδες, 40,148,792 περιοδικά καὶ 21,515,832 δεμάτα παντὸς εἰδοῦς.

* * * Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν δὲ πληθυσμὸς τοῦ Αυστριανοῦ ἀνέρχεται εἰς 3,814,571 αὐξήσας κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν κατὰ 560,311.

* * * Ζῆ ἔτι ἐν Βαδη ἡρώων τις ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη κατεῖται τὴν θέσιν διανοίκτου τῶν ὑποδημάτων τοῦ πατρὸς τοῦ ἐνεστῶτος αυτοκράτορος τῆς Αὐστρίας. Τοῦ μόνον αὐτοῦ καθήκοντο νὰ φορῇ νέα ὑποδήματα τοῦ ἀρχιδουκὸς ἐωσοῦ καθίσταντο ἵκανῶς ἀνετα. Ο γέρων οὗτος ἀπολαύει συντάξεως διὰ τὴν ὑπηρεσίαν του ἐκείνην.

* * * Εβδομήκοντα χιλιάδες μετανάσται ἐκ διαφόρων χωρῶν τῆς Εὐρώπης ἀπεβιβάσθησαν ἐν Νέᾳ Γύροκη κατὰ τὸν Ἀπρίλιον.

* * * Η Βρεττανικὴ καὶ Ἀλλοδαπὴ Βιβλικὴ Ἐπαρισία, ἰδρυθεῖσα ἡδη πρὸ 72 ἑτῶν, ἔχει διελθεῖν τὸ ἀπελθόν ἐτος ὑπὲρ τὰ 2,700,000 ἀντίτυπα. Ιερῶν Γραφῶν, καὶ ἀποστασίων τῶν Γραφῶν. Εἰσέπραξε δὲ ἐκ τῆς πωλήσεως 200,000 λίρας στερλίνας.

* * * Εν Ἀγγλίᾳ καθ' ὑπολογισμὸν γενόμενον παρτίνος στατιστικογράφου ἐδαπανήθη τὸ παρελθόν ἐτος εἰς πνευματωδὴ ποτὰ τὸ ποσὸν 122,279,275 λιρῶν στερλινῶν. Διὰ τοῦ ποτοῦ τούτου πόσα κοινωφελῆ ἔργα θὰ ἔγινοντο καὶ πόσα ἀδικήματα θὰ ἀπεφεύγοντο ἐάν μὴ ἐδαπανᾶτο.

* * * Ο πληθυσμὸς τῆς Τύνητος ἀνέρχεται εἰς 200,000 περίπου. Εν τούτῳ περιέχονται 25,000 Ιουδαῖοι καὶ 5,000 χριστιανοί. Οἱ λοιποὶ είναι πρὸ πάντων Μαυριτανοί, Ἀράβες καὶ Αἰθίοπες.

* * * Δύο ἀξια λόγου πολιτικὰ συγγράμματα δημοσιεύονται μετ' οὐ πολὺ. Ἰστορία τῆς βασιλείας τοῦ δολοφονηθέντος Τζέρου γράφειται παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Μυλιούτιν, τέως ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν τῆς Ρωσίας, ἐνῷ δ στρατάρχης Μακμαών προτίθεται νὰ θυμοσιεύσῃ ἀπομνημόνευματα τῆς προεδρείας του.

* * * Εν τοῖς δρυχείοις τοῦ σιδήρου ἐν Σουηδίᾳ ἔργαζονται 24,000 ἐργάται περίπου. Οἱ ἐκ δυστυχημάτων θάνατος τὸ 1879 ἀνηλθον εἰς 12. Ο ἀριθμὸς οὗτος είναι σχετικῶς ἐλάχιστος.

* * * Χοιρομήρια καὶ λάρδος ἔξηχθησαν τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν κατὰ τὸ ἔτος 1879 εἰς τὸ ποσὸν 750,000,000 λιτρῶν.

Λύσις Αἰκίγματος Γ!

Βοῦς—ζρις—Βούστερις.

Ἐλυσαν δὲ ἡδη οἱ κ. κ. Θεόδωρος Γ. Παχύν, Ἀθανάσιος Τ. Μπατάκης (Ἀθηνῶν), Π. Κ. Ἀποστολίδης (Πειραιῶς), Ἀθανάσιος Σ. Σωτηριάδης (Ταιπόλεως), Παν. Ι. Μαλεσίτης (Πατρῶν), Ζώης Μ. Παππαθανασίου (Πύργου).

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Τὰ ἔθνη μὲ ἔθανταν, ὅλα ἀνεξαιρέτως. Μυρία δὲ συγγράμματα περὶ ἐμοῦ κατ' ἔτος Γράφονται, καὶ θὰ γράφονται ἐν δσω ἔκτιμαται, Η ἀρετὴ, τὸ ἀγαθόν ἐν δσω ἀγαπάται. Τὴν στρογγυλὴν μου κεφαλὴν ἀν. ὅμως μὲ ἀφιρέσῃς Σ. τὸ σῶμα μου, ὁ φίλαται, θεὲ νὰ μὲ μεταφέσῃ, Κ. ἀπὸ λαμπρῶν καὶ ἔζοχος μέγας καὶ ὑψηλέτης, Θεὲ νὰ γινῶ, σ τὸ σῶμα μου, ὁ τάλας, ὑπηρέτης, Πειραιεύς.

ΠΕΤΡΟΣ Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.